

Нещо прекалено трудно за Бог?

„За хората това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно“ (Матей 19:26).

Нищо не е твърде трудно за Господа. Както заявява апостол Павел: „Той може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим“ (Ефесяни 3:20). Нищо не може да ограничи Неговата сила – нито време, нито място, нито способности и обстоятелства, нито каквото и да било друго. Божиите намерения не могат да бъдат поставени в кафез, Той не може да бъде вързан от пречките, които спъват хората. Единственият фактор, който може да попречи на силата Му и на Неговите възможности да действа, е липсата на вяра от наша страна. Можем да наблюдаваме различни реакции, когато Христос върши чудеса, за да излекува болни.

Виждаме поне пет последователни истории за излекуване в *Евангелието от Матей, глава 9*. След изцеляването на двамата слепци, в *Матей 9:32* е описана срещата на Исус с един психично болен нем човек. Множеството нетърпеливо се приближава до мястото, в очакване на реакцията на Христос. Демонът е изгонен и немият проговаря. Но наблюдателите не реагират еднакво. Докато фарисеите заявяват, че Той „изгонва бесовете чрез началника на демоните“,

други възкликват от учудване и изумление: „Никога не се е виждало такова нещо в Израел” (Матей 9:33).

Днес реакциите спрямо излекуването чрез молитва също са раздвоени. Има мнозина, които силно се съмняват в Божията сила, но за онези, които вярват, „молитвата е ключът в ръката на вярата, с който тя отключва небесната съкровищница, където се съхраняват безкрайните възможности на Всемогъщия”¹. За вярващия тя е тайната на духовната сила. Предизвикателството пред нас е в това да слушаме и да се вдъхновяваме от истината. Каквито и трудности да застават на пътя ни, не бива да се страхуваме, защото Божият отговор винаги ще бъде: „Нима има нещо, което да е твърде трудно за Мен?”

Йо Ан Рей преживява тази непоклатима истина, докато споделя тежестта на смъртоносна болест, която сполетява 18-годишния ѝ син.

„Във вторник, на 3 юли 1990 г., д-р Форест обяви:

– Майкъл има рак на тестисите. Левият му тестис трябва незабавно да бъде отстранен. Четвъртък или петък е най-подходящият ден?

Рак? Майк – болен от рак? Грозната реалност се стовари върху мен. По лицето му сякаш не беше останала капчица кръв. Той стисна ръката ми, докато аз безпомощно галех неговата. Беше чакал седмици, преди да ни каже за подуването, защото смятал, че се е наранил по време на екскурзия с кану. Идеята за рака никога не ни беше минавала през ума, но сега се стовари върху нас с целия ужас, който носеше.

¹ Уайт. Е. Пътят към Христос. Изд. „Нов живот“.

Обадихме се на приятелите и на близките си с молба да се застъпят пред Бога за нас. Всяка нощ със съпруга ми Роджър се държахме един за друг в леглото, плачехме и се надявахме. Вероятно операцията щеше да сложи точка на цялата тази история. Навярно той нямаше да минава през химиотерапия. Сигурно някой беше сбъркал. Но не, не беше.

Имахме нужда от опора, за която да се хванем. Когато се обърнахме към Библията, за да потърсим утеха, прочетохме част от 58-ма глава от книгата на пророк Исаия и спасителната лодка, която ни беше нужна, изплува в морето на нашия страх. Думите в „стих 8“ бяха живо обещание за нашето семейство: *„Тогава светлината ти ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфти“*. Хванахме се здраво за обещанието и това продължи през цялото време, докато Майк се сражаваше с рака.

Първата операция мина добре. Последва пълен набор от изследвания на скенер. Новините не бяха оптимистични. Майк се нуждаеше от химиотерапия. В онкологичния кабинет д-р Вики Бейкър седна срещу нас тримата и ни обясни процедурата по лечението на тумори.

– Тумори? Мислехме, че туморът беше премахнат при операцията! – сподели общата ни изненада Роджър.

Ръцете на Майк трепереха и го чух да преглъща тежко. Едва се съдържах да не го стисна силно в прегръдките си.

Д-р Бейкър допълни внимателно:

– Ракът на Майк е обхванал лимфните възли. Няколко големи тумора се намират ниско в коремната област и има над тридесет забележими петна по белите дробове.

Когато попитахме какви са шансовете му за възстановяване, отговорът, който получихме, беше:

– По-малко от 20 процента!

Казаха ни и други неща, но всичко, което успях да чуя, беше това „по-малко от 20 процента“.

Плакахме по целия път към къщи.

Когато колата ни стъпи върху алеята на нашата къща, заридяхме, докато Майк държеше ръцете ни от задната седалка. По-късно научихме, че ракът на тестисите поражда около един процент от зрялото мъжко население на Съединените щати. 65% от засегнатите разбират, че болестта вече се е развила едва когато отидат на преглед. Тези статистики не бяха никак утешителни. Продължавах да питам Бог: *Защо Майкъл? Защо е засегнат от тази ужасна болест?* Не получих отговор, но наистина почувствах, че Божията любов обгръща цялото ни семейство.

Първата седмица от химиотерапията започна на 16 юли в болница „Свети Йоан“ в Тулса, Оклахома. Даваха на Майк по три таблетки с мощно действие и още четири медикамента всеки ден, като процедурата продължаваше четири часа. С Роджър гледахме как медицинските сестри вкарваха интравенозно иглата при началото на лечението. После Майк спеше дълбоко. А ние седяхме до леглото му и се молехме както никога преди.

Страничните ефекти от таблетките бяха ужасяващи и изглеждаше, че са дори по-лоши от самия рак. Списъкът с тях сякаш ми се подиграваше: опадане на косата, понижена резистентност към инфекции, загуба на апетит, гадене и повръщане, възпаления на устата, възможни поражения върху други органи от лекарствата и реална възможност за загуба на репродуктивна способност поради пълно преустановяване на семепроизводството. Само Бог можеше да помогне на Майк и на нас да преминем през това.

Седмиците се низеха една след друга. Роджър беше разстроен и

сърдит. Той ненавижда чувството на безпомощност. Аз агонизирах, исках да поема рака върху себе си, така че Майкъл да не страда. Погледнато отвън, успяхме да поддържаме нормален семеен живот. Синът ни продължаваше да работи, когато можеше. Колежът беше оставен на заден план. Училището пазеше стипендиите му и оттам ни изпратиха картички, попълнени с молитви и обещания от Писанието.

Бяхме обградени с молитви – от приятели, от семейството, от непознати, от различни деноминации, от Канада, от Мексико, от единия до другия бряг на Съединените щати и дори от Белгия. Чувствахме мира и силата, които носеха те.

Преживявахме възходи и падения. Майк се подобряваше, но след това се свиваше. Ефектите от химиотерапията можеха да го унищожат. Опитвахме се да го предпазим от всички форми на ненужен стрес, като например притесненията около подготовката за колежа. Те можеха да почакаат. Все пак полагахме всички усилия да се отнасяме към него съвсем нормално. Още му подвиквах понякога, когато трябваше да си изчисти стаята. С голямата му сестра Ейми, като типични представители на поколението си, още се боричкаха от време на време. Но сега се обичахме повече. Прегръщахме се често и се смеехме. Чувствахме колко кратък е животът и се наслаждавахме на всеки момент.

Постепенно се убедихме, че Божията благодат се проявява във всяка ситуация. Новините ставаха все по-лоши, докато се стигна до една нощ, когато знаех, че наистина трябва да поверя живота на Майк на Бога. По цял ден плачех за това, което ни сполетя. Защо Майкъл? Какво щях да правя, ако си отидеше от този свят? Паднах на колене до леглото и отпуснах главата и ръцете си на одеялото. Сълзите ми се изливаха, въпреки че се чувствах изцедена и безжиз-

нена. От мен се изтръгна молитвата: „Господи, моля Те, помогни ми! Помогни ми!“. Дълбоко чувство на мир ме обгърна, като че ли Бог ме притискаше с ръце до Себе Си. Почти можех да чуя топлата утеха от туптенето на Неговото сърце. Казах му: „Господи Исусе, каквито и да са Твоите планове за живота на Майк, каквото и да се случи, аз Ти вярвам!“. Нямаше видима промяна в състоянието на сина ми. Въпреки това една дълбока вътрешна увереност, която не можехме да обясним, се беше настанила в сърцата на всички ни.

Косата му падаше на кичури, затова отиде да се подстриже нула номер и се върна вкъщи с гола глава, оповестявайки, че е положил началото на „Жан-Люк-Пикард и Старшип-Ентърпрайз-визията“. Успях да преглътна това. Но няколко седмици по-късно, когато седяхме с него в кухнята, говорехме и се смеехме, изведнъж осъзнах, че той няма мигли! Когато се роди, миглите му бяха гъсти и дълги. Сега бяха изчезнали напълно. Изстрелях се към банята и заключих вратата. Пуснах водата с пълна сила, запуших устата си с кърпа и заридях. Точно тогава осъзнах, че никога нямаше да разбере какво понасяше той, за да се оправи. Беше *мое* дете, а аз не можех да спра болката, която го пронизваше.

Вторият тур от петдневната химиотерапия беше през август. В онкологичния център „ЛаФортуне“ бяха направени нови рентгенови снимки. Д-р Бейкър постави старите снимки на негативоскопа² и се обърна към нас.

– Погледнете. Това е първата снимка на белия дроб на Майк. Виждате ли петнистите очертания?

Тя ги посочи, след това започна да плаче. Сълзите се стичаха по страните ѝ. Бях сигурна, че предстоеше по-лоша новина.

– Какво не е наред? – попитах.

² Светлинно табло за разчитане на рентгенови снимки (Бел. пр.)

– Не, всичко е наред! Погледнете! Това е днешната снимка. Целият карцином вече е изчезнал. Това *не е* от химиотерапията! – От гласа ѝ се долавяше увереност. – Случило се е чудо! Не съм свидетел на много чудеса, но това е едно от тях!

Широка, прекрасна усмивка изгръ на лицето на Майк. В този момент, там, ние прославихме Бога и Му благодарихме.”

Майкъл посещава „Френдс Юнивърсити“ в Уичита, Канзас. Все така напълно излекуван, девет години по-късно от него блика живот. Работи като системен администратор в местна християнска организация. Кръвните му проби и резултатите от скенера са напълно в нормата от ноември 1990 г. до днес.

Не само е излекуван от цялото онова болезнено преживяване, но то подарява на Йо Ан дълбока духовна опитност. „Сега разбирам действието на Христовия кръст далеч по-добре отпреди” – казва тя.

Като майка, нейната първа реакция при новината за рака на Майк е да пожелае тя да бъде болна, вместо той да понася страдание. Бог прави същото за нас. Поглежда от небето и вижда човечеството, съсипано от рака на греха. Състраданието и Неговата любов *Го заставят* да слезе от висините и да поеме греха на целия свят в Собственото Си тяло на кръста. Няма нищо твърде тежко за Него. Нищо!

И Господното Слово беше към Еремия и каза: „Ето, аз съм Господ, Бог на всяка плът; има ли нещо невъзможно за Мен?” (Еремия 32:26-27).

Март 1995 г. е месец на беди и обезсърчение за Сю Пийл и съпруга ѝ Ърл. Пневмония поражавя единия му действащ бял дроб. Две други болести го застигат бързо, наред с диагностициран интензи-